Ч. 283 Середа 21 грудня 1894 (2 січня 1895). Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи соймові.

Комісия буджетова розділила в сей спосіб реферати, що краєвий буджет на 1895 рік взяли до оброблення:

Доходи п. Заґурский. — Видитки: 1 Репрезентация краю п. Скалковский. — 2. Кошти заряду п. Скалковский. — 3. Кошти лїченя п. Мархвицкий. — 4. Кошти щіпленя п. Ґольдман. — 5. Видатки санітарні п. Ґольдман. — 6. Заклади добродійні п. Барвіньский. — 7. Женьскі школи і инші заклади п. Пашковский. Фонд шкільний і Рада шкільна п. Козловский. Театри і субвенциї музичні п. Ст. Бадені. Стипендиї і підмоги наукові п. Пашковский. — 8. Памятники історичні п. Барвіньский. — 9. Кватерункове жандармериї п. Адам Скшиньский — 10. Дороги краєві п. Абрагамович. — 11. Шпиталї і доми підкинених дітий у Львові п. Мархвицкий. Заклад на Кульпаркові п. Щепановский. Шпиталї і доми підкинених дітий в Кракові п. Чижевич. — 12. Шупашництво п. Адам Скшиньский. — 13 Будови водні і меліорациї п. Іван Стадницкий. — 14. Відсотки і амортизация позичок п. Ґольдман. — 15. Рільничі школи, рільництво, гірництво пп. Пининьский і Стан. Єнджейович. — 16. Промисл п. Хшановский. — 17. Ріжні видатки п. Хшановский. Предложеня пропинацийні п. Скалковский, індемнізацийні п. Хшавовский Рахункові замкненя фонду краєвого п. Ґольдман. Самостійні фонди п. Щепановский. Фондация скарбківска п. Скалковский. Про пільги податкові в Перемишли п. Ґольдман. Ґенеральним справоздавцем буджету вибрано п. Стан. Бадевього.

В комісиї шкільній справозданя Ради шкільної краєвої про школи середні приняв ся ректор др. Войціховский, а про школи народні і семінариї п. Пініньский. Справоздане з дїяльности департаменту президиального, шкільного і фондацийного Видїлу кр. приняв п. Рачиньский. предложеня правительственні шкільні, котрі заповів п. Намістник, приняли: закон про місцеві Ради шкільні п. Войтіх Дідушицкий; а про закладане народних шкіл п. Стан. Бадені. Внесене п. Барвіньского про руску ґімназию в Перемишли взяв п. Рутовский. Петициї учителів про побільшені платнї п. Цоль.

В комісиї адміністрацийній справоздане про закон будівничий для сіл і менчих місточок приняв п. Ґустав Ромер.

В наслідок злого стану санітарного в декотрих частях міста Перемишля зарядило Намістництво з ініциятиви команди X. корпуса, ще в 1890 р. комісийне рослїджене санітарних і будівельних відносин міста Перемишля. Наслїдком тих розслїдів показала ся потреба реґуляциї міста, а в цїли переведеня єї признано конечним розвалити 42 домів. Рада міста Перемишля ухвалила в грудни 1891 р. плян реґуляциї міста Перемишля і внесла до Правительства і Ради державної петицию о видане закона, в сули котрого були би увільнені побудовані на місце старих призначених на заване в цїли поправи санітарних відносин міста Перемишла від податку домово-чиншового на протяг 30 лїт.

Правительство заявило готовість прихиленя ся до тої просьби о стілько, що було би готове виєднати в дорозї законодавчій для згаданих нових будівель увільнене від податку домово-чиншового під услівем, що доми в протягу 5 лїт, числячи від дня, в котрім увійде в жите маючий виєднати ся закон, будуть зовсім викінчені, і що для них буде установлене на той сам час також увільнене від додатків краєвих і громадских до згаданого податку державного.

Після сего рішеня постановила рада громади міста Перемишля увільнити від податків і додатків громадских маючі збудувати ся доми, в місце 42 будинків, призначених на заваленє, а то на протяг 20 лїт, під услівем, що доми ті будуть викінчені до 5 лїт, числячи від пори, коли увійде в жите закон, увільняючий їх від державного податку домово-чиншевого, і внести до Видїлу краєвого петицию о виєднане в Соймі закона увільняючого ті доми від краєвих додатків до податків на протяг 20 лїт.

Залагоджуючи сю просьбу, предложив Видїл краєвий Соймови проект закона, котрий би анальоґічно з законом для міста Львова дав можність поліпшити санітарні і будівельні відносини в Перемишли.

Державний податок домово-чиншовий від 42 на завалене призначених домів виносив в 1893 р. суму 5704 зр., отже додаток краєвий числячи єго в теперішній висоті 65 кр. від 1 зр. податків безпосередних виносить 3707 зр., котре то число представляє висоту жертви, яка припаде на край, коли Сойм прихилить ся до просьби репрезентациї міста Перемишля і коли розвалене всїх 42 домів і поставлене на їх місце нових дійстно буде довершене до 5 лїт. В виду признаної конечности розваленя згаданих домів для поправленя санітарних відносин міста Перемишля, в котрім концентрує ся яко в кріпостнім місци богато войска; дальше в виду обставини, що правительство увільнене тих домів зробило зависимим від увільненя їх від

На нові оселї.

Очерк

Вяч. Потапенка.

Українська хата. Двері заєдно відчиняють ся, входять гості, обтрясають з чобіт болото, здоровлять ся і мовчки сїдають то тут, то там, виглядуючи вільне місце. Народу — тьма тменна — одні сидять, другі стоять, покурюють люльки. Дим бакуну, мішаючи ся з запахом дьогтя і овечих кожухів, широкою полосою несе ся в піч. Жінки суєтять ся приготовлюючи обід: качають тїсто, лїплять пироги, розтирають сушені грушки і яблока з маком. Старушка, видко ґаздиня, замітає брудну землянну долівку і вздихаючи, утирає рукавом сорочки навислі на рісницях сльози. На дворі так само, як і в хатї, панує незвичайний нелад: худоба бродить, стоять витягнені з під шопи вози, розметена всюди солома, ворота на улицю отворені на встяж. Кілька сухоребрих коний, привязаних парами до возів, понуривши голови і повісивши уха, немов сплять. У всім видко сум, що відбиває ся на лицях стоячих купками на подвірю і на улици селян.

— От, лихо старим — вздихаючи, замічає старший селянин.

— Чому? — питає паробок в кожусї.

— Як чому? Всьо одно, як би поховали, більше нїколи не побачать ся.

— Що й казати.

— А вже-ж! Амур — сторона далека. Тепер до Одеси верст шістьсот, а звідси водою.... і числа нема! — додав старший, махнувши рукавом свитки. — Що й говорити: два сини і дві невістки — вісім робучих рук, а без них, що старі зроблять? Словом — могила!

— Гм!... — вмішує ся до розмови третий селянин. — Коби земля — то инша річ, нїхто не переселювавсь би, а то біда — хлїба треба шукати. На двох десятинах батька лисого придбаєш, а у синів дїти ростуть, ну, і втечеш. Степ та воля — козацка доля.

— Та се так.... Певне!... Люди не мруть від голоду, а від хлїба! — згодив ся кружок слухачів.

— Еге! — докинув якийсь старець. — Яке тут жите, ні ножа, ні образа — ні зарізати ся, ні помолити ся.

— Сум! — заявив научуючим голосом вояк-інвалїд з хрестом на сїрім плащи. — І мерця в хатї нема, а похорони, справжні похорони.

На подвіре в'їхав сьвященик. Люди поскидали шапки. Злїзши з брички, що виглядала немов яка тарадайка, він поволи пішов з дяком до хати, де на вид пан-отця всі встали, приняли побожні міни і стали підходити по благословенє до руки. Перехрестившись перед образами, сьвященик скинув з себе верхню одежу, надів епитрахиль і почав правити молебен.

Дим ладану наповнив хату. За сьвящеником і дяком стояла родина і щиро молила ся. Всї прочі товпили ся коло порога і також молились. Деякі з них помагали сьпівати дякови. Благодатні проміні весняного сонця, пробиваючи ся крізь віконне скло, ярко осьвічували лиця молячих ся.

„И еще помолимъ ся: о плавающихъ, путешествующихъ“ ....роздав ся голос сьвященика. Всї побожно перехрестили ся. Білий, як голуб, отець родини, очевидячки старав ся бути спокійним; він зморщивши брови, глядів поважно і коли єго жінка починала голосно хлипати, штовхав єї лїктем і потїшаючи, шептав: „Годї, стара, не звичайно, служба Божа іде, годї!“ Два парубки немов орли вивисшували ся зпоміж присутних і заєдно обтирали полами жупанів свої спітнїлі лиця. Невістки шепотом повтаряли за сьвящеником молитву і їх блїді губи безнастанно порушались. Дїти обводили цїлу сю картину блукаючим поглядом і без думки стояли з отвореними устами.

По скінченім молебни присутні стали підходити до хреста. Перші підійшли від'їзджаючі. Сьвященик, сказавши до них науку, поблагословив їх і пожелав їм щасливого приїзду на нові оселї. Скинувши епитрахиль, він на просьбу господарів, сїв з дяком на почетне місце за заставлений їдою під образами стіл, між тим як селяни з почести для пан-отця

додатків на фонд краєвий і податків та дотатків громадских, а в інтересі краю єсть як найскорше упорядкованє санітарних відносин більших міст, що дуже часто стають ся огнищами пошестий — Видїл краєвий предложив Соймови закон о увільненю тих домів від додатку до податку на річ фонду краєвого, а також від всяких податків і додатків громадских на такий протяг часу, на який будівлї ті дотичним законом державним будуть увільнені від державного податку домово-чиншового.

Полїтика Росиї.

Коли можна спустити ся на деякі факти, а ще більше повірити всїлякім вістям, які надходять з Петербурга, то як внутрішна так і заграничнa політика Росиї зачинає поволи зміняти ся. Коли-б так дійстно було, коли-б дотеперішна політика Росиї дійстно змінила ся, то був би се факт безперечно важний і для нас, особливо же для Русинів на Українї, котрим може би також полекшало; поки що однакож на то для нас не заносить ся, хоч суть слїди якоїсь зміни в иншім напрямі. До таких змін треба безперечно зачислити зміну варшавского ґен.-ґубернатора.

Не будемо тут широко розписувати ся о тій зміні. Факт, що ґен. Гурко уступив ся з Варшави, а на єго місце приходить берлиньский амбасадор, говорить вже достаточно і хоч би навіть давна система не мала уступити, то вже сама зміна осіб єсть для Поляків не мало значною, бо бодай не буде того, котрого нїхто з Поляків не називав инакше як лиш сатрапою. Але в заіменовану нового ґен.-ґубернатора добачують Поляки і ще щось иншого, як саму зміну осіб, они видять в тім і маючу може незадовго наступити пільгу для себе. Вже то — кажуть польскі ґазети — що росийскі ґазети одна наперід другої займають ся від якогось часу справою польскою, здає ся бути певною заповідию зміни у внутрішній політиці росийскій, специяльно же у відношеню до людности польскої. Поволи заводять ся або мають завести ся і инші зміни в адміністрациї росийскої держави. Вже заповідають деякі зміни в міністерствах, і в урядах адміністрацийних а праса росийска зачинає відзивати ся свобіднїйше. Треба ще й на то звернути увагу, що межи Петербургом а Ватиканом навязано також дружні відносини, хоч поки що не можна ще брати сего факту в рахубу.

Але найцїкавійше може то, що відносини Росиї до Болгариї зачинають зміняти ся. До Ung. Corr. доносять іменно з Софії: В кругах політичних і дипльоматичних не єсть вже тайною, що місия ґр. Мусин-Пушкіна до Відня і Константинополя (з нотифікациєю вступленя нового царя на престол) єсть незвичайно успішна і потїшаюча для Болгариї. Болгарский резидент у Відни Мінцевич зложив у Відни візиту ґр. Мусин-Пушкінови і з єго заявлень набрав переконаня, що особисті чувства царя Николая для Болгариї суть того рода, що він не буде ставити поважних перешкод признаню кн. Фердинанда державами. З достовірного жерела доносять, що ґр. Мусин-Пушкін буде хоч не в урядовій формі розслїджувати успособлене міродайних кругів в Константинополи в справі признаня князя болгарского.

Все то лиш дрібні факти або лиш прості вісти, але й они вказують або бодай дають надію на якусь зміну загальної політики росийскої.

Перегляд політичний.

З Відня доносять, що в найблизшім часї мають бути іменовані комісарі для надзору товариств асекурацийних, котрі будуть контролювати згадані товариства і здавати міністерству справи. Для заграничних товариств буде виготовлений окремий реґулямін.

Deutsche Ztg. доносить, а за нею новтаряє і Pol. Corr. вість, що вже закінчили ся переговори межи міністерством справ внутрішних а міністерством скарбу, в справі збільшеня старостств і повітів політичних в Галичинї, Чехах, Тироли, Краінї, Каринтиї і Дальмациї, в котрих має бути утворених десять нових староств. Найбільша з них часть припаде на всхідну Галичину і на краї альпейскі.

З Петербурга доносять, що міністер комунікаций Кривошнїн, подав ся до димісиї, попавши в неласку у царя, а управу міністерства комунікаций обняв Петров. Приватно доносять, що також і виленьский ґен.-ґубернатор подав ся до димісиї, але урядової вісти ще о тім нема. — Цар і цариця думають з весною обїздити цїлу Росию.

Новинки.

Львів дня 1 січня 1895.

— **Презенти** одержали оо.: Юл. Галькевич на Ходовичі, Ос. Краснопера на Скорики, Григ. Купчиньский на Кадлубиска, Вол. Сойка на Цїневу, Лавр. Дияковский на Полове, всї в епархії львівскій.

— **Кватерункове.** Ц. к. Міністерство оборони краєвої порозуміло ся з ц. к. державним Міністерством війни і означило після §. 51 закона з 11. червня 1879 нагороду, яку скарб войсковий в Галичинї має платити в часї від 1. січня до 31. грудня 1895 за обід, що належить ся від господарів воякам, почавши від заступника официра аж до найнизшого степени. Отже для міста Львова 27 кр., для Кракова 23·5 кр., для всїх инших стаций переходових 16·5 кр. Се подає ц. к. Намістництво до відомости.

— **Товариство „Руска Бесїда в Чернівцях"** що довгий час було собі лиш читальнею для черновецкої рускої громади а відтак в 1884 роцї взялось видавати „Бібліотеку для молодежи" і тим сповняти свою просьвітну задачу серед народу руского на Буковинї, стало сего року — в 25-ту річницю свого істнованя — товариством просьвітно-економічним, змінило свої статути на лад товариства „Просьвіта" у Львові і на підставі того зміненого статута, після котрого має право закладати по цїлій Буковинї свої філії і читальнї „Рускої Бесїди" з касами позичковими, щадницями, крамницями, з спілками господарскими і т. д., розпочало вже свою нову дїяльність. В недїлю, дня 23 с. м. отворено першу читальню „Рускої Бесїди" в Давиденах-Зрубі в повітї сторожинецкім, в такім закутку Буковини, куда доси не доходили найменші проміні освіти, куда доси не сягав вплив нашої патріотичної роботи народної. Вже минувшого року старали ся чесні ґазди з Давиден-Зрубу заснувати собі читальню, але правительство не потвердило статутів, що на їх основі давнїйше засновано богато читалень на Буковинї. Рекурс до Міністерства нїчого не поміг, аж ось сего року на підставі нового статута „Рускої Бесїди" отворено там читальню дуже величаво. З Черновець прибули на отворене сеї читальнї два делеґати „Рускої Бесїди" др. Смаль-Стоцкий і Євротей Пігуляк.

— **Другі вечерниці** Стрийскої філії Просьвіти віобулись дня 30 грудня ще з краснїм успіхом, як перші. Сим разом зібралось около 400 участників, міщан, селян, старих і молодих. Перший виклад держав проф. Іван Вахнянин про те, як людска пожива перемінюєсь в кров, дальше про вплив різнородної поживи на людский орґанїзм і стан здоровля чоловіка. Відтак о. Богдар Кирчів з Довгого читав свою повістку з житя міщаньского, що дуже сподобалась зібраним. Вкінци о. Олекса Бобикевич зі Стрия держав виклад про Федьковича. На вступі пояснив зібраним дуже популярно значінє лїтератури взагалї а рускої народної лїтератури в особенности.

стояли, не беручи участи в їдї. Вскорі покінчивши обід, сьвященик встав, помолив ся перед образами, подякував господарям за хлїб-сіль, попращав ся з парохіянами і пошептавши коло порога з старцем, всунув щось до кишенї і вийшов з хати в супроводі дяка, що за сей час вспів обінхати ся пирогами, мукою, печеними ковбасами і всяким иншим добром гостинного Українця. За стіл посїдала родина і гості. Але в хатї панувала тишина. Вояк-інвалїд пробовав говорити про Амур, але розмова якось не клиїла ся, нїхто не мав охоти говорити і она вскорі уривала ся. І знов мовчанє і знов монотонний стук деревяних ложок о миску. Переселенцї, опустивши голови, блукали гадками десь далеко. Тяжкі думи вирили вже на їх чолї глубоку морщину між бровами. Мати ходила за синами, сплакана і не зводила з них почервонїлих від сльоз очий а дивила ся на них так, немов би молила ся. Старий отець старав ся розвеселити товариство, але се єму не удавало ся. Всї чули, що єму не до веселости, що у него на серци немов тяжкий камінь лежить.

— Та чого ти стара плачеш? — говорив отець, удаючи веселого.

— Нам тїшити ся, що дїти ідуть на добру землю, хлїба буде по горло, пшеничні пироги кождий день. Ми з тобою також хотїли іти за синами, та видно наші зуби не для амурского хлїба. Доктор не пустив. Каже, що дорога далека,! не доїдемо морем. А, бодай на твоїй голові горох молотили! — крикнув отець. — Та я таких, як доктор, трех положу, кину як сю галузку! Ій Богу! А він каже, що я слабий.

Гості хотїли усьміхнути ся, але якось не удало ся.

— Та оно й лїпше, що лишаємо ся, — не переставав отець, — бо там, кажуть, невроджай на жіночий рід, то й було би таке, що не то що парубок, а може який азият украв би менї стару.

Він голосно зареготав ся, але се був гіркий сьміх. В нїм чути було стогін старечої наболїлої душі, тої душі, що плекала синів цїлого чверть віка, плекала лише на те, щоби їх виправити за десятки тисяч верст, за кусником хлїба, виправити і нїколи більше не побачити, немов за житя похоронити. І тепер стара козацка душа не показує по собі, що їй сумно, страшно тяжко, удає веселу, хотячи тим додати відваги дїтям і викликати на молодих устах усьмішку, але.... все на дармо. Навіть помимо того, що старець щедро частував гостий чаркою вареної, всї сидїли, немов водою злиті, а жінки плакали. Вкінци заговорили сини:

— Ви, батьку, не оріть самі, ви вже старі, а лїпше віддайте землю на половину, на ваш вік стане.

— Батькови дурному кажіть! Я старий? Ось що видумали! За се поцїлуйте мене нинї, а я вас завтра. Старий? Та у мене з жінкою будуть ще такі сини, що вас за холяву заткнуть. Старий! Ідїть з Богом, менї вас не жаль. Стара приведе менї ще таких парубків, що ну! — ось з такими вусами!

Се сказавши, старець зіскочив з лавки, по молодецки випрямив ся, одною рукою вcase ся у бік, а другою покрутив з козацким завзятєм свій білий, довгий вус. Гості з ввічливости для господаря засьміяли ся, але зараз умовкли. По обідї стали збирати ся в дорогу. Конї запряжено і старанно уложено річи. Старець підійшов до входових дверий і покликав синів. Сини вийшли за вітцем до сїний.

— Глядіть, хлопцї, — при прощаню не плачте, бо ще більше засмутите матір, а она як тїнь ходить, так змучила ся. Будьте козаками і бабам вашим шепніть, а то они, сороки, раді хлипати. — І ударивши долонею синів по плечи, він весело крикнув: — Ех, ви Амурцї, щоби ви до смерти не вмирали! — Потім поцїлувавши кождого з них трутив їх в двері. — Ну, тепер ідїть до неньки — додав.

Але прийшов час розставати ся. Старий здоймив зі стїни образ і став з жінкою на розстелений килим. Рідня підійшла до них і тихо припала на колїна. Присутні повставали. Поблагословивши дїтий, старий обернув ся до них з вітцївскою наукою.

— Жийте, сини, між собою дружно, як я і ваша мати прожили з вами. Друг другови в бідї помагайте; жінок любіть, але волї не давайте. Як кажуть: „Люби як душу, а тряси як грушу". Єсли треба повчити жінку — повчи. Не бий чим попало, а батогом, і не по голові. Дїтий держіть в страху і послусї. Бідному чо-

Відтак розказав про Федьковича і єго значінє в рускій літературі — а дальше відчитав деякі поезиї Федьковича і пояснив їх. І сей виклад подобав ся дуже. Між викладами сьпівав Стрийский Боян і виголошені були декламациї. По вечерницях вписувались численно нові члени „Просьвіти“.

— **П. Омелян Попович**, інспектор кіцманьского округа шкільного, обіймає вже з нинїшним днем своє урядованє при буковиньскій краєвій Раді шкільній в Чернівцях, куди приділило єго Міністерство просьвіти, поручаючи єму інспекцию всіх руских шкіл на Буковині.

— **Др. Михайло Борисикевич**, наш земляк і знаменитий професор окулістики в Градци, приїде в перших днях січня до Львова і забавить лише короткий час.

— **Народна Торговля у Львові** перенесе ся до своєї камениці в ринку ч. 36 в маю 1895 р.

— **О. Михайло Сінгалевич**, котрого похорон відбуває ся нинї у Львові, був архіпресвитером і провідником львівскої митрополичої капітули, папским прадатом і пр. Прожив 71 літ, а був сьвященником 45 літ. Помер нагло в суботу вечером; цїлий день перед тим був здоров. Покійний був довший час войсковим капеляном, а відтак парохом в Росохачи жуківского деканата. Крилошанином львівскої капітули був около 20 літ. В раді державній від р. 1885 був послом.

— **Добровільні переселенці.** На Сибір перенесло ся добровільно около 45.000 переселенців з Росиї. Більша часть їх походить з ґуберній полтавскої, курскої і чернигівскої, значить, се Українці. В нинїшнім фейлетонї подаємо гарний очерк В. Потапенка, котрий описує розлуку переселенців з родиною.

— **Пяний машиніст.** З Годмезе-Вашаргелї на Угорщині доносять, що там лучила ся сими днями незвичайна зелїзнича катастрофа. Машиніст одної льокомотиви, цїлком пяний, пігнав ся з своєю машиною з найбільшим розгоном за поїздом особовим, що перед пів години виїхав до Вашаргелї. Льокомотива по 15 мінутах скаженої їзди дігнала поїзд на стациї Непкерт і вїхала на ваґони. Удар був страшний: всї ваґони і льокомотива розсипали ся, чотирох подорожних поранило ся тяжко. Невеликі взглядно розміри катастрофи треба тому приписати, що на стациї Непкерт задержує ся поїзд довший час, отже тогдї майже всї подорожні висїдають тут на снїданє. В наслїдок сеї пригоди була комунїкация на шляху Сеґедин Сольнок два днї перервана.

— **Конокради.** В Тернополи відбула ся минувшої пятницї перед трибуналом судиїв присяжних розправа против шайки конокрадів, котрих ще в серпни с. р. вислїдив аґент львівскої полїциї Ґінсберґ. Обжаловані Елї Фоґельфенґер, Шміль Маєр, Шапіра, Тепен, Лїбе Фрідман і Як. Півторак украли властителеви Яґольницї Ґотесманови пару коней вартости 350 зр., котрі відобрано від Павла Машталера в Ляшках великих і звернено пошкодованому. Всїх обжалованих, крім Фрідмана і Півторака, признано винними і засуджено на 6 місяцїв тяжкої вязниці. — Иншого безличного конокрада зловили у Львові. Єсть се Гаврило Герцула родом з Желехова, давнїйше злодій „кишеневий“, а тепер конокрад. В Миклашеві, селї під Львовом, розбив стайню і вкрав пару коний з санками. В дорозї до Львова стрітив єго жандарм з Жовкви. Жандарм оглянув добре фірмана і щось зміркував, бо підійшов до саний. Нараз Герцула, маючи нечисту совість, батожиною став бити жандарма по голові так, що той в першій хвили стратив память. Опамятавшись став жандарм здоганяти злодія. Той зміркував, що не втече, лишив коні і сани на гостинци, а сам сховав ся в корчмі під рогачкою личаківскою під Львовом. Приїхав там жандарм, але не міг злодія віднайти. Коли вийшов, злодій вилїз зі сховку і зайшов поміж знайомих у корчму. Підпив собі добре і став хвалити ся, як то він коні вкрав і жандарма набив. Але як на кого вже нещасте спаде, то таке велике, як плахта. До корчми случайно зайшов полїцийний аґент Терлецкий. Той довідавшись про славний вчинок Герцули, похвалив єго, взяв за обшивку, вивів з корчми і передав в руки полїцианта. Герцула старав ся ще й тепер вирвати ся з рук полїцианта, та се вже єму не вдало ся.

Господарство, промисл і торговля.

Львів 31 грудня: пшениця 6·— до 6·50 жито 4·90 до 5·25; ячмінь броварний 5·— до 6·—; ячмінь пашний 4·— до 4·50; овес 5.— до 5·15; ріпак 8·— до 9·—; горох 6·— до 7·50; вика 4·75 до 5·—; насінє льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 55·—; біла 60·— до 90·—; шведска 40·— до 50·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 січня. Є. Вел. Цїсар санкционував закон о жандармериї.

Будапешт 1 січня. Здає ся, що бан Хорватиї Кін-Гедерварий одержить місию утвореня нового кабінету. Вчера явив ся бан в клюбі лїберальнім і конферував довший час з Сельом і Чаким.

Прага 1 січня. Помер тут член видїлу краєвого Скарда.

Білград 1 січня. Процес Чебінача вже закінчив ся; за кілька днів буде оголошений вирок.

Петербург 1 січня. Ходить чутка, що міністер війни Ванновский має подати ся до димісиї і що на єго місце має прийти ґен. Обручев.

Константинополь 1 січня. Бувший кедив египетский Ісмаіл-паша лежить смертельно недужий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·3[illegible]	—	—
Черновець	6 51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3.41	7·4[illegible]
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·2[illegible]	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·4[illegible]	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·3[illegible]
Стрия	—		9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ране.

Час подаємо після годинника львівского, він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

ловікови поможіть, голодного накорміть, подорожного приймїть. Не забувайте, що всьо Боже, одні гріхи наші. Горівку пийте, але розуму не пропивайте! А ваша річ, невістки, дїтий здорових родити, господарства доглядати, чоловіка слухати. Ви, дїти — обернув ся до внучат — слухайте вітця і матери.

Скінчивши науку старець розпростер руки над головами рідні і відмовивши голосно коротку молитву, закінчив благословенє словами: „Сохрани Милосердний вас від тяжкої напасти, від панької ненависти. Моє-ж благословенє ненарушене во віки віков. Амінь“.

Перецїлувавши Амурців, старий передав образ жінцї. Стала благословити мати: она хотїла щось сказати, але сльози ринули з очий і роздав ся лише плач. — Годї, стара, годї — успокоював отець, беручи від жінки дїти. — Тепер треба сїсти, як закон велить, щоби всьо добре сїдало. Всї посїдали на лавки і хвилю помовчавши, встали, здихнули і почали виходити з хати. Що почували в той час дїти покидаючи свою рідну хату і старі, що лишали ся сиротами на поталу туги — тяжко сказати. Сини глядїли якось бездушно і, здавало ся, не піймали грози всего, що діяло ся. Мати відходила від розуму, а отець стояв розсїяний, прикусуючи губи до крови.... Настала страшна хвиля, хвиля вічної розлуки.... Розпростерлись старенькі материньскі руки, обвили єї кругом ший синівских і немов приросли до них. Глухий стогін роздав ся в сирім весняним воздусї. Неначе потік перервав ся — полились сльози з очий синів на старечу груд покиданої матери. Старий вібравши всю свою силу волї, стиснув судорожно зуби, люто блиснув очима і поглянув на своїх козаків. Сини зрозуміли сей погляд, але они не могли здержати свого напрасного плачу. На віях вітця заблестїли під ярким проміням сонця дві слезинки, але старий козак зморщив брови і відвернув ся....

І ось сумний поїзд, виїхавши з подвіря, покотив ся по густім болотї села. Як божевільна, кинула ся мати за від'їзджаючими. Селяне єї задержали.

— Пустїть! Кров моя!... Не покидайте!... Возьміть нас!... несамовито кричала старушка і вириваючи ся з рук, рвала своє сиве волосє, в приступі скаженої розпуки.

Коли полишені старцї війшли до хати, то зрозуміли, що їх лише двоє. В хатї було пусто, так як і в них на серци. Мати ледве ворушила ногами, отець потїшав єї, заходив ся коло неї і все кріпив ся. Кілька разів сльози підступали до очий, але він заволодїв собою. Колиж не міг довше здержати ся, то бідолаха хапав за люльку і до болю давив губами цибух. Під вечер старушка успокоїла ся і подала вечеряти. По старій привичці она положила на стіл цїлу куву деревяних ложок.

— Лише дві треба, — замітив старець. Старушка здрогнула, захиталась і неначе сніп повалила ся на постелю, але тепер вже не плакала, лише нервово дрожала, доки не заснула.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

[illegible]